Άγιοι Ζαχαρίας ο Σκυτοτόμος και Ιωάννης

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/3026/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 06/10/2026 03:20:39

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 17 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Ο Ζαχαρίας και Ιωάννης άμα,
Χερουβικόν νουν έσχον εξ αγρυπνίας.

Οι δύο αυτοί Όσιοι αναφέρονται σε κάποια διήγηση, κατά την οποία ο Ιωάννης είδε τον Ζαχαρία τον Σκυτοτόμο (Σκυτοτόμος: σανδαλοποιός, ράπτης δερμάτων, κάτι παρόμοιο και μεταξύ σημερινού τσαγκάρη και τεχνίτη κατεργασίας και μεταποίησης δερματίνων ειδών) να βγαίνει από τον Ναό της Αγίας Σοφίας συνοδευμένο από θείο φως. Τον ακολούθησε στο σπίτι του και έμαθε ότι, αν και ήταν παντρεμένος, ζούσε με παρθενία και σωφροσύνη, όσα κέρδιζε από την τέχνη του τα μισά τα έδινε στους φτωχούς και ότι έζησε ζωή θεοφιλή (7ος αι. μ.Χ.).

Για τον Ιωάννη λέγεται, ότι ήταν πλούσιος και αξιωματούχος. Περιφρόνησε όμως τα εγκόσμια και ζούσε ζωή απλή και ασκητική, συχνάζοντας κάθε μέρα στους ναούς, όπου έτυχε να συναντήσει και τον πιο πάνω σκυτοτόμο Ζαχαρία.

Γράφει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στον Συναξαριστή του:

«Ένας άνθρωπος ένδοξος και περιφανής εις τα του κόσμου πράγματα, ονόματι Ιωάννης, καταφρονήσας όλα τα του βίου ηδονικά, εμεταχειρίζετο μίαν ζωήν ταπεινήν και μοναχικήν. Και σχολάζων εις τα του Θεού πράγματα, εσπούδαζε να αρέση εις μόνον τον Θεόν. Καταγινόμενος μεν πάντοτε εις προσευχάς και δεήσεις, εκτεινόμενος δε και προκόπτων εις τα έμπροσθεν και μεγαλίτερα κατορθώματα. Επειδή δε κοντά εις τα άλλα του κατορθώματα, είχεν απαραίτητον έργον και το να πηγαίνη να αγρυπνή όλην την νύκτα εις τους ναούς του Κυρίου, διά τούτο μίαν νύκτα επήγεν εις τον εν Κωνσταντινουπόλει μέγαν Ναόν της του Θεού Λόγου Αγίας Σοφίας. Και ευρών κλεισμένας τας πόρτας, εκάθισεν εις ένα σκαμνίον, οπού ήτον εκεί κοντά, με το να ήτον αποκαμωμένος. Εκεί δε καθήμενος, ανεγίνωσκε με σιγανήν φωνήν την ακολουθίαν του.

Και ιδού βλέπει μίαν λάμψιν φωτός, η οποία ήρχετο από έξω. Θεωρήσας δε προσεκτικώτερον, εστοχάζετο ένα άνδρα σεμνόν, ακολουθούντα εις το φως εκείνο. Όθεν χαροποιηθείς διά την θεωρίαν ταύτην, επρόσεχε καλλίτερα, θέλωντας να μάθη, τι έχει να κάμη ο άνθρωπος εκείνος. Όταν δε ο φαινόμενος έφθασεν εις τας κεκλεισμένας πόρτας του Ναού της Αγίας Σοφίας, έκλινε τα γόνατα εις το κατώφλιον της πόρτας, και αρκετά επροσευχήθη. Έπειτα εσήκωσεν υψηλά τα χέριά του, και ποιήσας το σημείον του Σταυρού εις τας πόρτας, ω του θαύματος! παρευθύς αι πόρται ανοίχθησαν από λόγου των, και μαζί με το φως εμβήκε μέσα και ο θαυμάσιος εκείνος. Αφ' ου δε εμβήκε, πάλιν έκλινε γόνυ εις το έδαφος, όπου άνωθεν ήτον ζωγραφημένη η εικών της υπεραγίας Θεοτόκου, σηκωθείς δε, άνοιξε και εκεί τας πόρτας. Και ελθών εις τας αργυράς και ωραίας πόρτας του Ναού τας εν τω νάρθηκι, αρκετά εκεί επροσευχήθη. Έπειτα άνοιξε και ταύτας με το σημείον του Σταυρού, και έτζι εμβήκεν εις τον Ναόν φωτοειδής όλος ων.

Πηγαίνωντας δε εις το μέσον του Ναού, εσήκωσε τας χείρας του υψηλά, εξιλεόνωντας τον Θεόν. Όταν δε ετελείωσε την προσευχήν του, πάλιν εγύρισεν οπίσω, και πηγαίνει εις το προαύλιον του Ναού. Αι δε πόρται εκλείοντο υπό θείας ενεργείας, καθώς εκείνος εύγαινεν έξω. Εστέκετο λοιπόν ο ιερός άνθρωπος Ιωάννης, και έβλεπε προσεκτικώς, που θέλει υπάγη ο θείος εκείνος ανήρ, αφ' ου ευγήκεν από τον Ναόν. Επειδή δε εκείνος επεριπάτει την ίσην στράταν, δεν αμέλησεν ο Αβραμιαίος Ιωάννης να ακολουθήση αυτόν, διά να μάθη, πού κρύπτεται ο τοιούτος πολύτιμος του Θεού μαργαρίτης. Κλίνας δε ο φαινόμενος ολίγον από την ίσην στράταν, επήγαινεν εις τον κατήφορον κατά την σκάλαν του Αγίου Μάρτυρος Ιουλιανού. Πλησιάσας δε εις ένα μικρότατον οσπήτιον, και κτυπήσας την πόρταν με το χέρι, είπε με σιγανήν φωνήν το όνομα της ένδον ούσης γυναικός, Μαρία, και ούτως εμβήκε μέσα. Τότε το φως οπού τον εφώτιζεν εις τον δρόμον, εσηκώθη από το μέσον. Και ούτως έγινεν αναμεταξύ εις τους δύω νύκτα σκοτεινή.

Η δε γυνή του θείου εκείνου ανδρός, άναψε τον λύχνον από την κανδήλαν και έφερεν εις τον άνδρα της. Εκείνος δε, δεν επλαγίασεν εις κλίνην, μήτε κατά άλλον τρόπον ανέπαυσε το σώμα του, αλλά άρχισε να δουλεύη. Τζαγγάρης γαρ ήτον και των δερμάτων ράπτης. Τότε και ο ακολουθών οπίσω του αξιομνημόνευτος Ιωάννης, χωρίς εντροπήν επήγεν εις το οσπήτιον εκείνου. Και πεσών εις τους πόδας του, έβρεχεν αυτούς με τα δάκρυα και παρακαλών αυτόν, μη αποκρύψης από λόγου μου, έλεγε, ποίος είσαι, και ποία είναι η υψηλή πολιτεία σου, διά μέσου της οποίας ποιείς εξαίσια θαύματα, τα οποία είδον εγώ με τους οφθαλμούς μου. Ο δε ταπεινόφρων εκείνος, συγχώρησον, έλεγε, γέρων διά τον Κύριον. Εγώ είμαι αμαρτωλός άνθρωπος, και δεν έχω κανένα έργον καλόν εις τον εαυτόν μου. Ποίος γαρ είμαι ο ιδιώτης εγώ; ή πόθεν έμαθον καμμίαν υψηλήν πολιτείαν, ως αυτός λέγεις, εις καιρόν οπού είμαι πτωχός και εργάτης μιάς τέχνης ευτελεστάτης; Επλανήθης ω άνθρωπε, επλανήθης, και φάντασμα μάλλον είδες, παρά αλήθειαν.

Τότε ο γέρων επρόσθεσε δάκρυα επάνω εις τα δάκρυα, και δεν έπαυεν ορκίζων αυτόν εις τον Θεόν, διά να του φανερώση την μεγαλιτέραν αυτού αρετήν. Αν γαρ δεν ήτον, έλεγεν, έργον της θείας Προνοίας διά να φανερωθή η εδική σου πολιτεία, βέβαια δεν ήθελα αξιωθώ εγώ ο ελάχιστος να γένω θεωρός τοιούτων μυστηρίων. Στενοχωρούμενος λοιπόν από τους όρκους ο θαυμάσιος εκείνος ανήρ, εσηκώθη επάνω, και ποιήσας πρώτον μετάνοιαν εις τον γέροντα, άρχισε έτζι να λέγη.

Ήξευρε καλά, αδελφέ μου, ότι κανένα κατόρθωμα επί της γης δεν απόκτησα, πάρεξ το να συμφύρωμαι και να μολύνωμαι με τας αμαρτίας. Και το να προτιμώ της σαρκός μου την καλοπάθειαν. Μετά ταύτα δε, εκ της αγαθότητος του Θεού μου, λαβών εις νουν τον φόβον της κολάσεως, αφ' ου ταύτην, οπού βλέπεις, έλαβον εις γυναίκα μου, δεν εμόλυνα την καθαρότητα της σαρκός. Αλλά και οι δύω φυλάττομεν παρθενίαν με συμφωνίαν και κρύπτομεν τούτο λέγοντες, ότι αύτη είναι στείρα. Και έως τώρα με την βοήθειαν του Θεού, φυλάττεται βεβαία από ημάς η καθαρότης της ψυχής και του σώματος, διά τον πόθον και την αγάπην του πλάστου μας. Θέλω προσθέσω δε και άλλο ένα διά την ασφάλειαν του όρκου. Ο εδικός μου πλούτος όλος, δεν είναι περισσότερος από ένα τριμίσιον (Τούτο φαίνεται ότι είναι μία ποσότης νομισμάτων). Με τούτο δε αγοράζωντας δέρματα, εργάζομαι την τέχνην των υποδημάτων. Και ό,τι μισθόν ευγάλω από αυτήν, μοιράζω αυτόν εις δύω ίσα μερίδια. Και το μεν ένα μερίδιον το πρώτον και κυριώτερον, το αφιερόνω εις τον Χριστόν, δίδωντας αυτό εις τους πτωχούς τους του Χριστού αδελφούς, το δε άλλο, εξοδεύω εις τα εδικά μας χρειαζόμενα. Και έτζι πάντοτε πολιτευόμενος, φαντάζομαι καθ' εκάστην τον φοβερόν Κριτήν, οπού μέλλει να έλθη. Και ενθυμούμαι την εξέτασιν, οπού έχουν να κάμουν εις εμέ οι φορολόγοι δαίμονες.

Ταύτην την διήγησιν ακούσας ο Ιωάννης και εκπλαγείς, διά την καθαράν και μακαρίαν ζωήν του αοιδίμου Ζαχαρίου (έτζι γαρ ωνομάζετο) υπερεπαίνεσεν αυτόν. Είτα αποχαιρετήσας τον θαυμαστόν άνδρα, ευγήκεν από το οσπήτιόν του χαίρων και αγαλλόμενος. Και ο μεν Ιωάννης, επήγεν εις τον οίκον, όπου εξενοδοχείτο, και ευχαρίστει τον Θεόν διά τα θαυμαστά μεγαλεία οπού είδεν. Ο δε μακάριος Ζαχαρίας και αληθώς ανυπερήφανος, θέλωντας να φύγη της ανθρωπίνης δόξης το δόλωμα, αφήκε το οσπήτιόν του εκείνο και έφυγεν, άγνωστος τελείως εις όλους γενόμενος».